

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক হৈছা স্তান বৰষি সেউজ কৰি তোলাঁতা, তোমালোকে ধাৰণা কৰিব লাগে আৰু কৰাব লাগে"

প্ৰশ্ন: যি ডাৱৰে বৰষুণ নিদিয়ে, তাক কি নাম দিয়া হ'ব?

উত্তৰ: সেয়া হৈছে অলস (নিষ্কৰ্মা) ডাৱৰ। কৰ্মঠ সেয়া যিয়ে বৃষ্টিপাত কৰে। যদি ধাৰণা হয় তেন্তে বৃষ্টিপাত নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে। যিয়ে ধাৰণা কৰি অন্যক ধাৰণা নকৰায় তেওঁলোকৰ পেট আৰু পিঠি একাকাৰ হৈ যায়, তেওঁলোক দৰিদ্ৰ। প্ৰজাৰ শাৰীলৈ গুচি যায়।

প্ৰশ্ন: স্মৃতিৰ যাত্ৰাত মুখ্য কোনটো পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়?

উত্তৰ: নিজকে আত্মা স্তান কৰি পিতাক বিন্দু ৰূপত স্মৰণ কৰা, পিতা যি হয় যেনেকুৱা হয় তেওঁক সেইটো স্বৰূপত যথার্থভাৱে স্মৰণ কৰিব লাগে, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়।

গীত: জ' পিয়া কে চাখ হে.... (যি প্ৰিয়াৰ লগত আছে....)

ওঁম শান্তি। যেনেকৈ সাগৰৰ ওপৰত ডাৱৰ থাকে গতিকে ডাৱৰৰ পিতা হ'ল সাগৰ। যি ডাৱৰ সাগৰৰ লগত থাকে তাৰ কাৰণেই বৰষুণ। সেই ডাৱৰেও পানীৰে ভৰপূৰ হৈ আকৌ বৰষে। তোমালোকো সাগৰৰ ওচৰলৈ আহা ভৰপূৰ হ'বৰ বাবে। সাগৰৰ সন্তানসকল ডাৱৰতো হোৱাই, সেয়েহে মিঠা পানী শোষণ কৰি লোৱা। এতিয়া ডাৱৰো বহুত প্ৰকাৰৰ হয়। কিছুমানে খুব জোৰেৰে বৃষ্টিপাত কৰে, বানপানীৰ সৃষ্টি কৰি দিয়ে, কিছুমানে কমকৈ বৃষ্টিপাত কৰে। তোমালোকৰ মাজতো এনেকুৱা ক্ৰমানুসৰি আছে যিয়ে খুব জোৰেৰে বৃষ্টিপাত কৰে, তেওঁলোকৰ নামো গায়ন কৰা হয়। যেনেকৈ বেছিকৈ বৃষ্টিপাত হ'লে মানুহ আনন্দিত হয় এয়াও তেনেকুৱাই। যিয়ে ভালকৈ বৃষ্টিপাত কৰে, তেওঁলোকৰ মহিমা হয়, যিয়ে বৃষ্টিপাত নকৰে তেওঁলোকৰ হৃদয় যেন অলস (নিষ্কৰ্মা) হৈ যায়, পেট নভৰে। যথা ৰীতি ধাৰণা নোহোৱাৰ কাৰণে পেট আৰু পিঠি একাকাৰ হৈ যায়। অকাল (দুৰ্ভিক্ষ) হ'লে মানুহৰ পেট আৰু পিঠি লগ লাগি যায়। ইয়াতো ধাৰণা কৰি ধাৰণা নকৰালে পেট আৰু পিঠি লগ লাগি যায়। অত্যধিক বৃষ্টিপাত কৰাসকল গৈ ৰজা-ৰানী হ'বগৈ আৰু তেওঁলোক দৰিদ্ৰ। দৰিদ্ৰসকলৰ পেট আৰু পিঠি লগ লাগি থাকে। সেয়েহে সন্তানসকলে ধাৰণা বহুত ভালকৈ কৰিব লাগে। ইয়াতো আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ স্তান কিমান সহজ। তোমালোকে এতিয়া বুজিছা - আমাৰ আত্মা আৰু পৰমাত্মা দুয়োৰে স্তান নাছিল। গতিকে পেট আৰু পিঠি লগ লাগি নগ'ল জানো। মুখ্য হৈছে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ কথা। মানুহে আত্মাৰ বিষয়েই নাজানে তেন্তে পৰমাত্মাৰ বিষয়ে আকৌ কেনেকৈ জানিব পাৰিব। কিমান ডাঙৰ বিদ্বান, পণ্ডিত আদি আছে, কোনেও আত্মাৰ বিষয়ে নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে আত্মা অবিনাশী, আত্মাত ৪৪ জন্মৰ অবিনাশী পাৰ্ট (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে, যি চলি থাকে। আত্মা অবিনাশী তেন্তে পাৰ্টো অবিনাশী। আত্মাই কেনেকৈ অলৰাউণ্ড (আদিৰ পৰা অন্তলৈকে) ভূমিকা পালন কৰে - এয়া কোনেও নাজানে। তেওঁলোকেতো আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কৈ দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলৰ আদিৰ পৰা অন্তলৈকে সম্পূৰ্ণ স্তান আছে। তেওঁলোকেতো ড্ৰামাৰ আয়ুসেই লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে গোটেই স্তান পাইছা। তোমালোকে জানা এই পিতৃৰ দ্বাৰা ৰচিত স্তান যন্ত্ৰত এই গোটেই জগতখন স্বাৰা হৈ যাব সেইকাৰণে পিতাই কয় - শৰীৰ সহিত যি আছে এই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা, নিজকে আত্মা বুলি বুজা। পিতা আৰু শান্তিদামক, মিঠা ঘৰক স্মৰণ কৰা। এইখনতো হৈছেই দুখধাম। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি বুজাব পাৰা। এতিয়া তোমালোকতো স্তানেৰে ভৰপূৰ হৈছা। বাকী স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰতে গোটেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। জন্ম-জন্মান্তৰৰ দেহ-অভিমান সমাপ্ত কৰি আত্মা অভিমানী হ'বলৈ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ক'বলৈতো বহুত সহজ কিন্তু নিজকে আত্মা স্তান কৰা আৰু পিতাক বিন্দু ৰূপত স্মৰণ কৰা, এই ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পিতাই কয় - মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ, তেনেকৈয়ে কোনোবাই কাণ্চিতিহে স্মৰণ কৰিব পাৰে। যেনেকুৱা পিতা সন্তানো তেনেকুৱাই নহয় জানো। নিজক জানিলে পিতাকো জানি যাব। তোমালোকে জানা পঢ়াওঁতা পিতাতো এজনেই, পঢ়োঁতা বহুত। পিতাই ৰাজধানী কেনেকৈ স্থাপন কৰে, সেয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। বাকী এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। বুজাবৰ কাৰণে আমি ক'বলগীয়া হয়। বাকী ইয়াত ঘৃণাৰ কোনো কথা নাই। শাস্ত্ৰততো ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ৰাতিৰ কথা কয় কিন্তু বুজি নাপায়। ৰাতি আৰু দিন আধা-আধা হয়। ছিৰিৰ ওপৰত কিমান সহজকৈ বুজোৱা হয়।

মানুহে ভাবে যে ভগৱানতো বহুত শক্তিশালী তেওঁ যি ইচ্ছা কৰে তাকে কৰিব পাৰে। কিন্তু বাবাই কয় - ময়ো ড্ৰামাৰ বান্ধোনত বান্ধ খাই আছোঁ। ভাৰতৰ ওপৰতো কিমান বিপদ আহি থাকে তথাপিও মই বাৰে-বাৰে আহোঁ জানো? মোৰ

পাটেৰো সীমাৱদ্ধতা আছে। যেতিয়া পুৰা দুখ হয় তেতিয়া মই নিজৰ সময়ত আহোঁ। এক চেকেণ্ডোৰো হীনডেটি নহয়। ডামাত প্ৰত্যেকৰে একুইটেট (সঠিক) পাট নিহিত হৈ আছে। এয়া হৈছে সৰ্বোচ্চ পিতাৰ ৰীইনকাৰনেছন (পুনৰ অৱতৰণ)। কম শক্তিশালীসকল পাছত ক্ৰমানুসৰি আহে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া পিতাৰ পৰা জ্ঞান পাইছা যাৰ দ্বাৰা তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ। তোমালোকে পূৰ্ণ ৰূপত শক্তি পোৱা। পুৰুষাৰ্থ কৰি তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হোৱা। বেলেগৰতো পাটেই নাই। মুখ্য হৈছে ডামা, যাৰ জ্ঞান তোমালোকে এতিয়া পাইছা। বাকী সকলোবোৰ হৈছে মেটেৰিয়েল (পাৰ্থীৱ বস্তু) কিয়নো সেই সকলোবোৰ এই দুচকুৰ দ্বাৰা দেখা যায়। ৰাণ্ডাৰ অফ দা ৱল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য) হৈছে বাবা, যিয়ে আকৌ স্বৰ্গই ৰচে, যাক হেভেন, পেৰাডাইজ বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ কিমান মহিমা আছে, পিতা আৰু পিতাৰ ৰচনাৰ বহুত মহিমা আছে। উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে ভগৱান। উচ্চতকৈ উচ্চ স্বৰ্গৰ স্থাপনা পিতাই কেনেকৈ কৰে, এয়া কোনেও একো নাজানে। তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকলেও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা আৰু সেই অনুসৰিয়ে পদ পোৱা, যিয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰিছে তেওঁ ডামা অনুসৰিহে কৰিছে। পুৰুষাৰ্থ অবিহনেতো একো পাব নোৱাৰি। কৰ্ম অবিহনে এক চেকেণ্ডো থাকিব নোৱাৰে। সেই হঠযোগীসকলে প্ৰাণায়াম কৰে, যেন জড় হৈ যায়, ভিতৰত পৰি থাকে, ওপৰত মাটি জমা হৈ যায়, মাটিৰ ওপৰত পানী পৰাৰ কাৰণে ঘাঁহবন গজি যায়। কিন্তু ইয়াৰ পৰা একো লাভ নহয়। কিমান দিনলৈ এনেকৈ বহি থাকিব? কৰ্মতো নিশ্চয় কৰিব লাগিব। কৰ্ম সন্ধ্যাসী কোনেও হ'ব নোৱাৰে। অৱশ্যে হয়, কেৱল খাদ্য আদি নাৰাক্ষে সেইকাৰণে তেওঁলোকক কৰ্ম-সন্ধ্যাসী বুলি কৈ দিয়ে। এয়াও তেওঁলোকৰ ডামাত ভূমিকা আছে। এই নিবৃত্তি মাৰ্গৰসকল নথকাহঁতেন ভাৰতৰ কি অৱস্থা হ'লহঁতেন? ভাৰত এক নম্বৰ পবিত্ৰ আছিল। পিতাই সৰ্বপ্ৰথমে পবিত্ৰতা স্থাপন কৰে, যিটো আধাকল্পধৰি চলে। যথার্থতে সংগমযুগত এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য আছিল। এতিয়া দৈৱী ৰাজ্য পুনৰ স্থাপন হৈ আছে। এনেকৈ ভাল-ভাল শ্লোগান তৈয়াৰ কৰি মানুহক সজাগ কৰিব লাগে। পুনৰ দৈৱী ৰাজ্য-ভাগ্য আহি লোৱা। এতিয়া তোমালোকে কিমান ভালদৰে বুজি পোৱা। কৃষ্ণক শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কিয় কয় - এয়াও এতিয়া তোমালোকে জানা। আজিকালিতো বহুতেই এনেকুৱা নাম ৰাখি দিয়ে। কৃষ্ণৰ লগত প্ৰতিযোগীতা কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পতিত ৰজাসকলে কেনেকৈ পাৱন ৰজাসকলৰ আগত গৈ মূৰ দোৱায় কিন্তু জানে জানো। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যিসকল পূজ্য আছিল তেওঁলোকেই পুনৰ পূজাৰী হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰ আছে। এয়াও স্মৃতিত থাকিলে অৱস্থা বহুত ভাল হৈ থাকিব। কিন্তু মায়াই স্মৰণ কৰিবলৈ নিদিয়, পাহৰাই দিয়ে। সদায় হৰ্ষিতমুখ অৱস্থাত থাকিলে তোমালোকক দেৱতা বুলি কোৱা হ'ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ দেখি কিমান আনন্দিত হয়। ৰাধা-কৃষ্ণ অথবা ৰাম আদিক দেখি ইমান আনন্দিত নহয় কিয়নো শ্ৰীকৃষ্ণৰ কাৰণে শাস্ত্ৰত হলস্থূলীয়া কথা লিখি দিছে। এই বাবা শ্ৰীনাৰায়ণ হয়গৈ। বাবাতো এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ দেখি আনন্দিত হয়। সন্তানসকলেও এনেকৈ বুজিব লাগে, বাকী অলপ সময় এই পুৰণা শৰীৰত থাকিম তাৰ পাছত গৈ ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। এয়া লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নহয় জানো। এয়াও কেৱল তোমালোকেহে জানা। আনন্দত কিমান গদগদ হ'ব লাগে। যিমান পঢ়িবা সিমান উচ্চ পদ পাবা, নপঢ়িলে কি পদ পাবা? ক'ত বিশ্বৰ মহাৰজা-মহাৰাণী, ক'ত ধনবানসকল, প্ৰজাৰ ভিতৰত চাকৰ-নাকৰ। বিষয়তো একেটাই। কেৱল মনমনাভৱ, মধ্যাজী ভৱ, অক্ষ আৰু বে, স্মৃতি আৰু জ্ঞান। এওঁ কিমান আনন্দিত হ'ল - অল্লাক পালে, বাকী সকলো দি দিলে। কিমান ডাঙৰ লটাৰি পাই গ'ল। বাকী কি লাগে! তেন্তে কিয়নো সন্তানসকলৰ অন্তৰ আনন্দিত হ'ব নালাগে সেইকাৰণে বাবাই কয় এনেকুৱা ট্ৰান্সলাইটৰ চিত্ৰ সকলোৰে কাৰণে সজোৱা যাতে সন্তানসকলে দেখি আনন্দিত হয়। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আমাক এই উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। মনুষ্যইতো একো নাজানে। একেবাৰে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ। এতিয়া তোমালোক তুচ্ছ বুদ্ধিৰ পৰা স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ হৈ আছে। সকলো জানি গ'লা, আৰু একো পঢ়াৰ প্ৰয়োজন নাই। এই পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোকে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (ৰাজ্য-ভাগ্য) পোৱা, সেইকাৰণে পিতাক নালেজফুল (জ্ঞানেৰে ভৰপূৰ) বুলি কোৱা হয়। মানুহে আকৌ ভাবে প্ৰত্যেকৰে অন্তৰক জানে, কিন্তু পিতাইতো জ্ঞান দিয়ে। শিক্ষকে বুজিব পাৰে অমূকে পঢ়ে, বাকী গোটেই দিন বহি পৰ্যবেক্ষণ কৰি থাকিব জানো যে এওঁৰ বুদ্ধিত কি চলি আছে। এয়াতো ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) জ্ঞান। পিতাক জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখ, শান্তিৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকো এতিয়া মাষ্টাৰ জ্ঞান সাগৰ হৈছা। পাছত এই উপাধি নাথাকিব। পাছত সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ হ'বগৈ। এয়া হৈছে মানুহৰ উচ্চ পদমৰ্যাদা। এই সময়ত এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় পদমৰ্যাদা। কিমান বুজিব আৰু বুজাবলগীয়া কথা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ দেখি বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। আমি এতিয়া বিশ্বৰ মালিক হ'মগৈ। জ্ঞানৰ দ্বাৰাই সকলো গুণ আহে। নিজৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যক দেখিলেহে সতেজতা আহে, সেইকাৰণে বাবাই কয় - এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰতো প্ৰত্যেকৰে লগত থাকিব লাগে। এই চিত্ৰই অন্তৰত মৰম বঢ়ায়। অন্তৰত উদয় হয় - বচ, এয়া এই মৃত্যুলোকত অন্তিম জন্ম। পাছত আমি অমৰলোকত গৈ এয়া হ'মগৈ, ততস্থম (তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো একে কথা)। এনেকুৱা নহয় যে আত্মাই পৰমাত্মা। নহয়, এই জ্ঞান গোটেই বুদ্ধিত থাকিব লাগে। যেতিয়া কাৰোবাক বুজোৱা, তেতিয়া ক'বা আমি কেতিয়াও কাৰো পৰা ভীক্ষা নোখোজো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ বহুত সন্তান আছে। আমি নিজৰেই তন-মন-ধনেৰে সেৱা কৰোঁ। ব্ৰাহ্মণে নিজৰ উপাৰ্জনৰ দ্বাৰাই যন্তু চলাই আছে। শূদ্ৰৰ পইচা লগাব নোৱাৰে। বহুত সন্তান আছে তেওঁলোকে

জানে যিমান আমি তন-মন-ধনেৰে সেৱা কৰিম, সমৰ্পিত হ'ম সিমানে পদ পাম। জানে যে বাবাই বীজ ৰোপণ কৰিছে সেইবাবে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়গৈ। পইচা ইয়াত কামত নাহে যেতিয়া, তেন্তে কিয়নো এই কাৰ্যত লগাই নিদিওঁ। সমৰ্পিত হোৱাসকল ভোকত মৰে জানো? বহুত পৰিচৰ্যা হৈ থাকে। বাবাৰ কিমান পৰিচৰ্যা হৈ থাকে। এয়াতো শিৱবাবাৰ ৰথ নহয় জানো। গোটেই বিশ্বক স্বৰ্গ কৰি তোলাঁতা হয়। এওঁ সুন্দৰ পথিক।

পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি সকলোকে সুন্দৰ কৰি তোলে, তোমালোক শ্যামবৰণীয়াৰ (কুৰুপ)ৰ পৰা বগাবৰণীয়া (সুন্দৰ) হৈ নোযোৱা জানো। কিমান সুন্দৰ প্ৰেমিক, আহি সকলোকে সুন্দৰ কৰি তোলে। তেওঁৰ প্ৰতিতো বলিহাৰ হৈ যোৱা উচিত। স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। যেনেকৈ আত্মাক দেখা পাব নোৱাৰি, জানিব পাৰি, তেনেকৈ পৰমাত্মাকো জানিব পাৰি। দেখিবলৈতো আত্মা-পৰমাত্মা দুয়ো একেই বিন্দু। বাকীতো সকলো হৈছে জ্ঞান। এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। সন্তানসকলে বুদ্ধিত এই কথাবোৰ টুকি ৰাখিব লাগে। বুদ্ধিত পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি ধাৰণ হয়। ডাক্তৰসকলৰো (চিকিৎসকৰ) ঔষধৰ কথা স্মৃতিত নাথাকে জানো। এনেকুৱা নহয় যে সেই সময়ত বহি কিতাপ চাব। ডাক্তৰৰো পইন্ট থাকে, বেৰিষ্টাৰৰো পইন্ট থাকে। তোমালোকৰো পইন্ট আছে, বিষয় আছে, যাৰ ওপৰত বুজোৱা হয়। কোনোবাটো পইন্টে কাৰোবাৰ উপকাৰ কৰি দিয়ে, কাৰোবাৰ কোনোবাটো পইন্টৰ দ্বাৰা শৰ লাগি যায়। পইন্টতো অনেক আছে। যিয়ে ভালদৰে ধাৰণ কৰিব তেওঁ ভালকৈ সেৱা কৰিব পাৰিব। আধাকল্পৰ পৰা মহাৰোগী পেচেন্ট হৈ আছে। আত্মা পতিত হৈ গৈছে, তেওঁলোকৰ কাৰণে এজন অবিনাশী চাৰ্জনে (বৈদ্যই) ঔষধ দিয়ে। তেওঁ সদায় চাৰ্জনেই হৈ থাকে, কেতিয়াও বেমাৰ নহয়। বাকী সকলোৰে বেমাৰ হৈ যায়। অবিনাশী চাৰ্জন এবাৰেই আহি মনমনাত্বৰ ইঞ্জেকশ্বন (বেজি) লগায়। কিমান সহজ, চিত্ৰ সদায় পকেটত ৰাখি থবা। বাবা নাৰায়ণৰ পূজাৰী আছিল সেয়েহে লক্ষ্মীৰ চিত্ৰ আঁতৰাই কেৱল নাৰায়ণৰ চিত্ৰ ৰাখিছিল। এতিয়া বুজি পালে যে মই যাক পূজা কৰিছিলোঁ, এতিয়া সেয়া হৈ আছে। লক্ষ্মীক বিদায় দি দিলে সেয়েহে এইটো নিশ্চিত যে, মই লক্ষ্মী নহ'মগৈ। লক্ষ্মীয়ে বহি ভৰি মালিচ কৰে, এইটো ভাল লগা নাছিল। তেওঁক দেখি পুৰুষসকলে স্ত্ৰীৰ দ্বাৰা ভৰি মালিচ কৰায়। তাত জানো লক্ষ্মীয়ে এনেকৈ ভৰি মালিচ কৰিব। এনেকুৱা নীতি-নিয়ম তাত নাথাকে। এইটো নিয়ম ৰাৱণ ৰাজ্যৰ। এই চিত্ৰত গোটেই জ্ঞান আছে। ওপৰত ত্ৰিমূৰ্তিও আছে, এই জ্ঞান গোটেই দিন স্মৰণ কৰি বহুত অভিভূত হোৱা যায়। ভাৰত এতিয়া স্বৰ্গ হৈ আছে। কিমান ভাল বুজনি, ক'ব নোৱাৰো, মানুহৰ বুদ্ধিত কিয় নবহে? জুই বহুত জোৰেৰে লাগিব, এই খেৰৰ জুমুঠিৰ দৰে সৃষ্টিখনত জুই লাগিব। ৰাৱণ ৰাজ্যতো নিশ্চয় নাশ হোৱা উচিত। যন্ত্ৰতো পবিত্ৰ ব্ৰাহ্মণৰ প্ৰয়োজন। গোটেই বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ এয়া হৈছে অতি শ্ৰেষ্ঠ যন্ত্ৰ। সেই ব্ৰাহ্মণসকলে যদিও ব্ৰহ্মাৰ সন্তান বুলি কয়, কিন্তু তেওঁলোকতো কোষ বংশাৱলী হয়। ব্ৰহ্মাৰ সন্তানসকলতো পবিত্ৰ মুখ বংশাৱলী আছিল নহয় জানো। গতিকে তেওঁলোকক এয়া বুজোৱা উচিত। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ হৈ ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) জ্ঞানক ধাৰণ কৰি পিতাৰ সমান মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ উঠিব লাগে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা সকলো গুণ নিজৰ মাজত ধাৰণ কৰিব লাগে।

(2) যেনেকৈ বাবাই তন-মন-ধন সেৱাত লগালে, সমৰ্পিত হৈ এনেকৈ পিতাৰ দৰে নিজৰ সকলো ঈশ্বৰীয় সেৱাত সফল কৰিব লাগে। সদায় ৰিফ্ৰেচ (সতেজ) হৈ থাকিবৰ কাৰণে এইম্ অবজেক্ট (লক্ষ্য উদ্দেশ্য)ৰ চিত্ৰ লগত ৰাখিব লাগে।

বৰদান: পাচ উইথ্ অনাৰ (সন্মানহসকাৰে উত্তীৰ্ণ)হ'বৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থৰ গতি তীব্ৰ আৰু ব্ৰেক শক্তিশালী কৰি ৰাখোঁতা যথার্থ যোগী হোৱা

বৰ্তমান সময়ৰ লগত সংগতি ৰাখি পুৰুষাৰ্থৰ গতি তীব্ৰ আৰু ব্ৰেক শক্তিশালী হোৱা উচিত তেতিয়া অন্তিমত পাচ উইথ্ অনাৰ হ'ব পাৰিবা কিয়নো সেই সময়ৰ পৰিস্থিতিবোৰে বুদ্ধিত অনেক সংকল্প উদয় কৰিব, সেই সময়ত সকলো সংকল্পৰ পৰা উপৰাম হৈ এটা সংকল্পত স্থিত হোৱাৰ অভ্যাসৰ প্ৰয়োজন। যি সময়ত বুদ্ধি বিস্তাৰত গৈ বিক্ষিপ্ত হৈ যায় সেই সময়ত ষ্টপ কৰাৰ অভ্যাস লাগে। ষ্টপ কৰা আৰু ষ্টপ হোৱা। যিমান বিচৰা সিমানে সময় বুদ্ধিক এটা সংকল্পত স্থিত কৰি লোৱা - এয়াই হৈছে যথার্থ যোগ।

স্লোগান: তোমালোক হৈছা অবিডিয়েন্ট চাৰ্ভেণ্ট (একান্ত বাধ্য সেৱক) সেই কাৰণে অমনোযোগী হ'ব নোৱাৰা।

চাৰ্ভেণ্ট অৰ্থাৎ সদায় সেৱাত উপস্থিত।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

অব্যক্ত স্থিতিত থাকিবৰ কাৰণে পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছে - সন্তানসকল, “কমকৈ ভাবা, কৰ্তব্য অধিক কৰা।” সকলো খেলিমেলিক সমাপ্ত কৰি উজ্জ্বল হোৱা। পুৰণি কথা অথবা পুৰণি সংস্কাৰ ৰূপী অস্থিৰবোৰক সম্পূৰ্ণ স্থিতিৰ সাগৰত ডুবাই দিয়া। পুৰণি কথাবোৰ এনেকৈ পাহৰি যোৱা যেনেকৈ পুৰণি জন্মৰ কথা পাহৰি যোৱা।